

Les misèries provocades

Jordi Roca i Tubau

É

s evident que en la nostra societat tot-hom aspira a tenir un passaport que li possibiliti viatjar arreu del món amb total llibertat de moviment, per tal de poder veure *in situ* els aborígens en el seu estat natural, tot allotjant-se en còmodes hotels o bungalows instal·lats en els llocs més pintorescs, i de passada poder “conviuere” unes hores amb els habitants que a soldada mostren impúdicament les seves intimitats i els seus ancestrals costums als visitants, mentre, tot abillant-se amb els elements rituals, es presten que ens retratem al seu costat per tal que de retorn hom pugui presumir del fet que ha estat allí.

I una vegada instal·lats a la civilització en confortables cases, amb el cotxe al garatge, el lloc de treball qualificat i ben remunerat i, per descomptat, amb la jubilació assegurada i un munt de coses, moltes vegades superflues, però que en la societat del benestar són quasi imprescindibles, vivim sovint per damunt de les raonables possibilitats, pomposament instal·lats en la societat que denominem civilitzada, en la qual cada vegada amb més insistència em pregunto què aportem al tercer món en el constant i desenfrenat espoli de béns naturals i matèries primeres.

Ens hem parat a pensar que la situació del Zaire no és més que el resultat de la intervenció de grans potències en el seu destí? I tot per poder gaudir del privilegi de l'explotació de les seves riqueses, tot sumint els legítims habitants en la més cruel de les misèries: la fam.

Què se n'ha fet dels principis de la Carta Magna dels Drets Humans? Per a què serveix l'Assemblea de l'ONU, creada per a garantir el bé més preuat de la humanitat, que és la llibertat i el lliure privilegi de viure en pau cadascú en el seu territori? Què importa que al Zaire morin milers i milers de persones innocents, víctimes de l'enfrontament provocat per una mala divisió del territori una vegada descolonitzat, provocant amb aquesta arbitrarietat la divisió d'ètnies. Divisió que sovint n'aviva l'enfrontament, amb la cobdiciosa finalitat de poder obtenir les concessions de l'explotació de les seves riqueses. I, arribat aquest punt, el que importa és poder mostrar, com si es tractés d'un espectacle de circ o una superproducció de l'horror, l'èxode, les matances, els camps de refugiats i els nens i els adults com moren d'inanició a la vora de les voreres de les carreteres o amuntegats en els camps, on el cultiu de les malalties està garantit, perquè la medicina i els metges són elements totalment aliens al drama.

Mentrestant, reunions i més reunions en improvisats despatxos continuen sense donar solució a un drama que mai no s'havia d'haver produït.

De ben segur que el pastís a partir és molt gros. D'altra banda, si no hi hagués res a explotar, aquella gent viuria amb pau i continuaria el seu desenvolupament noble i segur, molt més que amb la invasió colonitzadora, font indiscutible de malestar i genocidi.

Però hom quedarà amb la consciència tranquil·la dipositant diners en els comptes oberts en les entitats bancàries en pro de tots aquells que són diferents de nosaltres i que pateixen, tal com molt bé ens mostren les pantalles de la TV, però que no ens mostren l'altra cara de la moneda. Qui subvenciona i facilita l'armament al bàndol contrari? Perquè sempre hi ha un bàndol contrari! Qui s'enriqueix amb el tràfic “il·legal” de l'armament més sofisticat, a fi que la indefensa societat civil mori sota l'efecte del foc mortífer? I és ben curiosa la paradoxa. Abans, a les guerres, hi morien soldats; avui hi moren ciutadans. Els soldats són els defensors de les matances per tal que segueixin indiscriminadament. És tant així, que quan un soldat mor la seva mort és noticable. Que morin milers d'innocents no té cap importància.

Ara que ve Nadal, qui més qui menys deixarà les monedes, que d'aquí a pocs mesos ja no seran de curs legal, en una guardiola en pro de..., o dipositarà uns diners en els comptes oberts en favor de..., o amb les monedes resseguirà el mapa del país afectat, o en el seu poble no s'encendrà l'enllumenat i el seu import anirà destinat a... I així els responsables de veritat podran continuar lliurement enverinant i matant ésser humans arreu del món amb la més absoluta impunitat.

Mentrestant els artistes i els escriptors, instal·lats en les respectives torres d'ivori, continuaran recolzant-se en tot allò que és estrany als drames humans i adduiran que l'art està per damunt de les misèries humanes, quan en realitat és tot el contrari, perquè expressar foteses no condueix a res. Restar aliè al drama del món és negar-se a si mateix el dret inalienable de ser testimoni crític o informador de la realitat del seu propi temps. Per tant, tot art que no es mesura amb la veritat quotidiana deixa de ser-ho, perquè les vivències proporcionen a l'artista el fil conductor del tema. Una altra cosa és pura especulació. Són focs d'encenalls que no van més enllà del momentani enlluernament guiat sovint per interessos inconfessables.